

sense problemes. Serem els senyors de la Creació, com Noè, fins a la fi dels nostres dies. Però recorda que, sentís el que sentís, no t'has de moure fins que jo t'ho digui, perquè així és com Déu m'ha dit que havíem de fer les coses. I ara, vinga, espavila't.

Tot demanant que el cel beneís en Nicholas, el fuster se n'anà corrents a explicar-li el secret a la seva muller. Ella, que ja estava al cas, fingí sorpresa i terror i digué:

—Mare de Déu Senyor! Ves de seguida a fer el que t'ha dit i ajuda'ns a salvar la vida. Corre!

El fuster tremolava de cap a peus, però, sense encantar-se, anà a buscar les bótes, hi posà el que en Nicholas li havia dit i les penjà del sostre. Quan hagué acabat s'hi enfilà juntament amb la seva dona i en Nicholas i, amb la pell de gallina, s'assegué dins la seva bóia tot esperant el Diluvi. Cansat com estava, aviat s'adormí i entrà en un son profund: somià que el món era una mena de Paradís i que ell n'era el rei i el governava, amb l'Alison a una banda del seu tron i en Nicholas a l'altra.

L'Alison i en Nicholas, mentrestant, s'havien quedat una estona quietes i callats a l'interior de les seves bótes, aguantant-se el riure com podien. Quan van sentir els ronc del pobre fuster, baixaren amb cautela i després, enjogassats, començaren a abraçar-se i a acariciar-se damunt del llit on el fuster solia jeure. El silenci de la nit només s'alterava amb els viscles i les rialles dels dos entremaliats enamorats. Però, de sobte, sentiren uns petits cops als por-ticons, seguits d'un breu viulet i d'una veueta que feia, fluixet:

